

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Wieluniu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Tęcza

Protokolant: staż. urzęd. Izabela Majtyka

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wieluniu A. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 października 2017 roku sprawy:

M. S.

ur. (...) w S.

syna P. i A. z d. S.

oskarżonego o to, że:

W dniu 17 listopada 2016r., na drodze (...) w m. Huta, gm. L., pow. (...), woj. (...) kierując samochodem m-ki P. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował bezpiecznej odległości za poprzedzającym go samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) doprowadzając do uderzenia w jego tył w wyniku czego kierujący samochodem marki V. (...) W. L. doznała obrażeń ciała w postaci powierzchownego urazu głowy, zwichnięcia, skręcenia, naderwania stawów i więzadeł na poziomie szyi, które naruszyły czynności narządu ciała na okres dłuższy od siedmiu dni w rozumieniu art. 157§1k.k.,

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

1. oskarżonego M. S. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 177 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat;
3. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
4. na podstawie art. 73 § 1 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
5. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek informowania kuratora o przebiegu okresu próby;
6. na podstawie art. 42 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 (jednego) roku;
7. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 (dwustu dwudziestu) złotych tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 2.591,96 (dwóch tysięcy pięciuset dziewięćdziesięciu jeden i 96/100) złotych tytułem zwrotu wydatków.

UZASADNIENIE

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i analizując ustalony stan faktyczny Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony M. S. podlega odpowiedzialności karnej, ponieważ zostały spełnione warunki konieczne do przyjęcia tej odpowiedzialności. Oskarżony dopuścił się czynów naruszających normę prawną i zagrożonych przez ustawę sankcją karną, czyny te w ocenie Sądu są społecznie szkodliwe w stopniu wyższym niż znikomy, zaś sprawcy można przypisać winę. Oskarżony w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów był osobą pełnoletnią i w pełni poczytalną, nie wystąpiły ponadto żadne okoliczności wyłączające jego winę lub bezprawność czynu. Oskarżony miał możliwość zachowania się zgodnie z prawem.

Ustalony w sprawie stan faktyczny wskazuje, iż oskarżony M. S. dopuścił się czynu zabronionego polegającego na tym, że w dniu 17 listopada 2016r., na drodze (...) w m. Huta, gm. L., pow. (...), woj. (...) kierując samochodem m-ki P. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował bezpiecznej odległości za poprzedzającym go samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) doprowadzając do uderzenia w jego tył, w wyniku czego kierująca samochodem marki V. (...) W. L. doznała obrażeń ciała w postaci powierzchownego urazu głowy, zwichnięcia, skręcenia, naderwania stawów i więzadeł na poziomie szyi, które naruszyły czynności narządu ciała na okres dłuższy od siedmiu dni w rozumieniu art. 157 §1 kk – tj. czynu wypełniającego dyspozycję art. 177 § 1 kk, zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 3.

Przy wymiarze kary za okoliczności obciążające Sąd przyjął wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, który godził w bezpieczeństwo w komunikacji, a przez to w życie i zdrowie ludzkie, a także jego poważny skutek w postaci spowodowania obrażeń istotnych i wrażliwych części ciała pokrzywdzonej – głowy i szyi. Nadto nie można zapominać o skutku psychicznym zdarzenia – W. L. miała po wypadku kłopoty ze snem, silnie przeżywała zdarzenie, które miało stresujący przebieg bowiem pojazd poszkodowanej zanim zatrzymał się po zderzeniu wykonywał obroty wokół własnej osi.

Jako okoliczności łagodzące przyjęto natomiast fakt, że oskarżony przyznał się do winy, a na rozprawie przeprosił pokrzywdzoną. Sąd miał nadto na uwadze jego uprzednią niekaralność. Sąd przyjął także, iż naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez oskarżonego było nieumyślne albowiem zgromadzony materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do uznania, iż oskarżony wsiał za kierownicę po użyciu substancji odurzających.

Uwzględniając przytoczone powyżej okoliczności oraz mając na względzie potrzebę kształtowania, także poprzez wyrok, właściwej świadomości prawnej społeczeństwa, Sąd uznał, iż wystarczające do osiągnięcia celów kary będzie wymierzenie oskarżonemu M. S. kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Ze względu na fakt, iż oskarżony nie był karany za przestępstwa, Sąd zdecydował się dać mu szansę poprawy i na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk skorzystał z dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności określając okres próby na 2 (dwa) lata. Zdaniem Sądu dwuletni okres próby pozwoli na wykształcenie i utrwalenie u będącego w jeszcze w bardzo młodym wieku oskarżonego właściwych postaw, w tym przede wszystkim potrzeby przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Sąd uznał, iż będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności dla zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Ponadto Sąd oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby, którego zadaniem będzie wspomaganie oskarżonego w przestrzeganiu prawa.

Zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności, Sąd na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Grzywna ta ma na celu wzmocnienie represji karnej za popełniony czyn, będzie stanowić realną dolegliwość dla M. S., pozwalającą odczuć choć w sferze materialnej naganność przestępstwa. Sąd miarkując wysokość kary wziął pod uwagę sytuację rodzinną i majątkową sprawcy tj. fakt, że oskarżony jest człowiekiem młodym, nie ma nikogo na swym utrzymaniu.

Ponieważ Sąd zastosował wobec oskarżonego warunkowe zawieszenie wykonania kary, na mocy art. 72 § 1 kk był zobligowany do orzeczenia wobec niego jednego z obowiązków, określonych we wskazanym przepisie. Z uwagi na fakt, iż okoliczności przedmiotowej sprawy nie wskazują na konieczność obciążenia oskarżonego żadnym szczególnym

zobowiązaniem, Sąd postanowił poprzestać na orzeczeniu wobec M. S. obowiązku informowania sądu o przebiegu okresu próby.

Ponadto Sąd na podstawie art. 42 § 1 kk zastosował wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 (jednego) roku, albowiem w ocenie Sądu, prowadzenie przezeń pojazdu zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Nie zasługuje na uwzględnienie prośba oskarżonego, by skrócić ów okres do 6 (sześciu) miesięcy. Po pierwsze, zgodnie z art. 43 § 1 kk zakaz prowadzenia pojazdów może zostać orzeczony na okres minimum jednego roku – przychylenie się zatem do prośby oskarżonego byłoby sprzeczne z prawem. Po drugie, należy mieć na względzie okoliczności sprawy oraz zagrożenie, jakie oskarżony stworzył swoim postępowaniem. Wprawdzie badania nie wykazały, by M. S. kierował samochodem pod wpływem alkoholu bądź środków odurzających, jednak jego zachowanie i postawa w chwili zdarzenia budzą niepokój. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżony zachowywał się w sposób niezrozumiały, spowolniony, wykazywał oznaki braku kontaktu z otaczającą rzeczywistością. Na zadawane mu pytania udzielał nieskładnych, często nielogicznych i irracjonalnych odpowiedzi – zapytany przykładowo o powody, dla których uderzył w pojazd pokrzywdzonej, odparł, że „był w innym wymiarze”. Nie wykazywał objawów przejęcia spowodowanym wypadkiem, jego ogólna postawa była anemiczna i obojętna. Bezpośrednio po wypadku w ogóle nań nie zareagował i początkowo pozostawał jedynie w bezruchu wewnątrz własnego pojazdu. Również ubiór noszony przez oskarżonego w chwili zdarzenia był nietypowy – miał założony kaptur i maskę, co wydaje się pozbawione racjonalnego uzasadnienia w sytuacji kierowania samochodem osobowym. W powyżej opisanym stanie, z czegokolwiek by on nie wynikał, oskarżony w ogóle nie powinien był uczestniczyć w ruchu drogowym. Każdy kierowca ma obowiązek przed rozpoczęciem jazdy dokonać analizy swojej sprawności i ocenić, czy z powodu choćby takich naturalnych stanów, jak senność, wzburzenie, słaba koncentracja, czy ból, jest w stanie w ogóle bezpiecznie prowadzić pojazd i odpowiednio szybko reagować na zmieniającą się na drodze sytuację. Oskarżony zdecydował się jechać bardzo ważnym, uczęszczanym, szlakiem komunikacyjnym - drogą ekspresową (...), i to w warunkach nocnych, gdzie już tylko z tego powodu jazda jest utrudniona. Osiągnął znaczną prędkość. Fakt, iż tak zrobił, w sposób wyraźny wskazuje na jego wysoką niefrasobliwość oraz brak oporów przed kierowaniem pojazdami mechanicznymi w sytuacji zaburzonej kontroli nad własnym organizmem. Z ustaleń Sądu wynika, że oskarżony wykazywał uprzednio objawy różnego rodzaju zaburzeń psychicznych – w efekcie czego kilkakrotnie podejmował leczenie psychiatryczne. Należy jednak zarazem podkreślić, iż ze sporządzonej w przedmiotowej sprawie opinii sądu-psychiatrycznej wynika, że w chwili zdarzenia nie miał zniesionej, ani też w znacznym stopniu ograniczonej, zdolności do rozpoznania znaczenia własnego czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem.

Zauważyć trzeba, iż sytuacja drogowa, w jakiej oskarżony się znalazł nie była szczególnie trudna (nie panowały złe warunki atmosferyczne, nie było też nadzwyczajnego natężenia ruchu pojazdów). Jednak i takiej sytuacji nie sprostał. Sposób prowadzenia samochodu przez oskarżonego wskazuje na całkowity brak wyobraźni po jego stronie i brak poczucia odpowiedzialności. Zatem brak podstaw by sądzić, iż samo orzeczenie kary, bez stosowania środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, osiągnie swój cel i poskutkuje wyciągnięciem przez M. S. z tego zdarzenia pożądaných wniosków. Zachowanie oskarżonego wskazuje na to, że jako kierowca stwarza on istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, co przemawia za czasowym pozbawieniem go uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Sąd ma obowiązek chronić przed niebezpiecznymi zachowaniami innych uczestników ruchu drogowego i dlatego postanowił na okres roku wyeliminować z niego oskarżonego. Nadto orzeczony środek ma czynić zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a zaprzestanie w tej sytuacji wymierzenia oskarżonemu takiego środka karnego mogłoby powodować w odczuciu społecznym przeświadczenie o tolerancji dla sprawców niebezpiecznych zachowań drogowych. Roczny okres zakazu stanowić będzie wystarczającą dolegliwość bowiem oskarżony dotąd zarabkował jako kierowca, zatem zakaz z pewnością spowoduje dla niego utrudnienia w wykonywaniu pracy. Jednak wyważając z jednej strony prywatne interesy oskarżonego, a z drugiej bezpieczeństwo osób na drodze, priorytet należy dać temu drugiemu dobru. Jest to skutek, który oskarżony sam swym niebezpiecznym i nieodpowiedzialnym zachowaniem wywołał. Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż zasadnym będzie wyłączenie oskarżonego z ruchu drogowego na okres 1 (jednego) roku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 kpk. W skład kosztów przypadających na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego wchodzi:

- opłata z tytułu skazania, tj. opłata od wymierzonej kary pozbawienia wolności w kwocie 120 (stu dwudziestu) złotych oraz opłata od wymierzonej kary grzywny w kwocie 100 (stu) złotych stosownie do regulacji art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.);

- poniesione przez Sąd wydatki w łącznej kwocie 2.591,96 (dwóch tysięcy pięciuset dziewięćdziesięciu jeden i 96/100) złotych, na które złożyły się koszty opinii biegłych psychiatrów, biegłego medyka, ekspertyz kryminalistycznych, koszt uzyskania karty karnej oraz ryczałty za korespondencję sądową i prokuratorską.

Sąd nie znalazł podstaw, aby na tym etapie zwolnić oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia bowiem są one konsekwencją jego naganego postępowania i nie można nimi obciążać podatników bez próby uzyskania ich od osoby zobowiązanej. M. S. jest osobą młodą, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu i może próbować spłacać je choćby ratalnie. Jeżeli natomiast nie będzie to możliwe w przyszłości istnieją prawne możliwości ich umorzenia.

Stosownie do dyspozycji art. 423 § 1a kpk i art. 424 § 3 kpk Sąd ograniczył zakres uzasadnienia tylko do tej części wyroku, którą zakwestionował oskarżony w inicjującym postępowanie odwoławcze piśmie datowanym na dzień 24.10.2017r.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć oskarżonemu pouczając go, że w ciągu 14 dni od dnia doręczenia uzasadnienia wyroku może uzupełnić wniesioną przez siebie apelację od wyroku.

07.11.2017r.